

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Trg J.F.Kennedya 11
10000 Zagreb

Posl. br.:

St - 2590/2025

Pravna stvar:

Dužnik:

Naziv: **BRODOGRADILIŠTE SPECIJALNIH OBJEKATA d.o.o.**

OIB: 15413473504

Adresa sjedišta: Bobovica, Bobovica 10 A

zastupano po punomoćniku Antoniji Galić Kondža, odvjetniku u JUJNOVIĆ LUČIĆ MARKOVIĆ IVANDIĆ GALIĆ Odvjetničko društvo d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Strojarska cesta 20/XXIII

Radi:

predstečaja;

Dostaviti:

sudu e-komunikacijom;

Primjerci:

1x (jednostruko);

ŽALBA DUŽNIKA

JUJNOVIĆ LUČIĆ MARKOVIĆ IVANDIĆ GALIĆ Odvjetničko društvo d.o.o.

A: Strojarska cesta 20/XXIII, Zagreb, HR-10000, **T:** +385 1 481 9090, **F:** +385 75 802 060, **E:** info@jlm.hr, **W:** www.jlm.hr,
Trgovački sud u Zagrebu, **MBS:** 081065569, **OIB:** 46736017727, Zagrebačka banka d.d., **IBAN:** HR2623600001102575428
Temeljni kapital 47.000,00 EUR uplaćen u cijelosti; direktor: Goran Jujnović Lučić

ŽALBA DUŽNIKA

- I Trgovački sud u Zagrebu donio je dana 14. srpnja 2026. u predstečajnom postupku nad dužnikom rješenje posl. br. St-2590/2025, ispravljeno rješenjem istoga suda posl. br. St-2590/2025-68 od 20. srpnja 2026. (*dalje u tekstu zajedno: „Rješenje”*), kojim je pod točkom I. izreke uskraćena potvrda plana restrukturiranja, pod točkom II. obustavljen predstečajni postupak, a pod točkom III. određeno da će sud po službenoj dužnosti nastaviti postupak kao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka.

Dužnik ovim putem podnosi žalbu protiv Rješenja od 14.07.2026. u cijelosti, dakle protiv točaka I., II. i III. izreke, kao i ispravka rješenja od 20.07.2026. iz svih žalbenih razloga; zbog bitne povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenoga činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava, koji se u predstečajnom postupku na odgovarajući način primjenjuju temeljem članka 10. Stečajnog zakona u vezi s odredbama Zakona o parničnom postupku.

- II Za pravilnu ocjenu ove žalbe od odlučne je važnosti razgraničiti što u postupku jest, a što nije sporno.

- 2.1. Nije sporno da su vjerovnici prihvatili plan restrukturiranja. To izrijekom utvrđuje i sam prvostupanjski sud u točki 8. obrazloženja Rješenja, navodeći da su ispunjene pretpostavke iz članka 59. SZ-a. Uskrata potvrde stoga nije posljedica volje vjerovnika, nego isključivo ocjene suda o sadržaju plana, donesene po službenoj dužnosti.

Prvostupanjski sud potvrdio Plana uskraćuje pozivom na članak 61. stavak 3. točku 2. SZ-a u vezi s člankom 61.a stavkom 1. SZ-a, zaključujući da Plan ne sadržava jasno određen način, rokove i uvjete namirenja tražbina te da sadržajno nije u skladu s člankom 27. SZ-a (kako je odredba ispravljena rješenjem od 20. srpnja 2026.). Konkretno, sud osporava: (i) navodno proturječje između osnovne činidbe (otpis dijela tražbine preko 15 %) i dodatne (uvjetne) činidbe kojom se predviđa moguća isplata i preko 15 %; (ii) izostanak mehanizma kojim bi vjerovnici doznali je li i u kojem iznosu dužnik naplatio potraživanje od Ministarstva obrane Republike Hrvatske; te (iii) navodnu nejasnoću uvjeta namirenja vjerovnika osporenih tražbina.

- 2.2. Prvostupanjski sud nije utvrdio da bi Plan restrukturiranja bio protivan bilo kojoj prisilnoj odredbi Stečajnog zakona niti da bi vjerovnici njegovom provedbom bili dovedeni u nepovoljniji položaj od položaja koji bi imali u stečajnom postupku. Naprotiv, nesporno je da je Plan prihvaćen potrebnom većinom vjerovnika, pa se pobijano rješenje u biti temelji isključivo na formalističkom tumačenju pojedinih odredbi Plana, a ne na postojanju stvarne zakonske zapreke za njegovu potvrdu.

Stoga je Rješenje utemeljeno na pogrešnoj primjeni materijalnog prava i na bitnoj povredi postupka, a djelomično i na pogrešno tumačenom sadržaju samog Plana, zbog čega ga u nastavku obrazlaže pobijanje Rješenja po pojedinim žalbenim razlozima.

III/ Prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu postupka time što je propustio primijeniti dio same zakonske odredbe na kojoj temelji uskratu.

3.1. Člankom 61. stavkom 3. točkom 2. SZ-a propisano je da će sud po službenoj dužnosti uskratiti potvrdu plana restrukturiranja ako su bitno povrijeđena pravila o sadržaju plana i postupanja tijekom njegove izrade i donošenja, „osim ako se nedostatak može otkloniti u kratkom roku koji će odrediti sud”. Zakonodavac je, dakle, uskratu potvrde uredio kao krajnju mjeru, kojoj mora prethoditi ocjena je li nedostatak otklonjiv i, ako jest, davanje kratkog roka dužniku da ga otkloni.

3.2. U konkretnom slučaju, svi nedostaci koje prvostupanjski sud navodi po svojoj su naravi otklonjivi. Riječ je o preciznosti i unutarnjoj usklađenosti formulacija ponude vjerovnicima (točka 9. Plana), a ne o mjeri, sadržaju ili zakonitosti samog namirenja. Takvi se nedostaci tipično otklanjaju izmjenom, odnosno pročišćenjem teksta Plana, što je dužnik već jednom i učinio dostavom izmijenjenog Plana 17. lipnja 2026. Nedostatak koji se uklanja preformuliranjem nekoliko odlomaka jest upravo onaj nedostatak na koji je zakonodavac mislio kada je propisao njegovo otklanjanje u kratkom roku.

3.3. Međutim, prvostupanjski sud dužnika nije pozvao na otklanjanje niti mu je odredio kratki rok, nego je odmah pristupio uskrati potvrde, te obustavi predstečajnog i pokretanju stečajnog postupka. Time je zaobiden obvezni međukorak koji propisuje sama primijenjena norma, čime je počinjena bitna povreda koja je izravno utjecala na zakonitost i pravilnost Rješenja.

Iz sudske prakse proizlazi da je uskrata potvrde po članku 61. stavku 3. točki 2. SZ-a opravdana tek kada se utvrdi da je nedostatak neotklonjiv, primjerice ondje gdje su vjerovnici namireni izvan predstečajnog postupka protivno članku 39. SZ-a (tako Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u rješenju PŽ-4016/2023-2 od 29. studenoga 2023. te Trgovački sud u Zagrebu u rješenju posl. br. St-1684/2025-11 od 8. listopada 2025.), dok je u ovom predmetu riječ o otklonjivom nedostatku u formulaciji, koji je prvostupanjski sud bio dužan dopustiti otkloniti u kratkom roku.

3.4. Naglašava se da je ova povreda posebno teška zbog činjenice da su vjerovnici Plan već prihvatili. Uskrata potvrde uz istovremeni prelazak u stečaj, bez prilike za ispravak plana koji su vjerovnici svojom voljom prihvatili, protivna je i svrsi predstečajnog postupka iz članka 2. stavka 1. SZ-a, ali i cilju Direktive (EU) 2019/1023 o okvirima za preventivno restrukturiranje, koja se u domaći sustav prenosi upravo Stečajnim zakonom i koja nalaže da se održivim dužnicima omogućiti restrukturiranje umjesto stečaja.

3.5. Dužnik nadalje ističe da se odredba članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a, uključujući i njezinu iznimku o otklanjanju nedostatka u kratkom roku, mora tumačiti i primjenjivati u skladu sa Direktivom (EU) 2019/1023 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o okvirima za preventivno restrukturiranje, otpustu duga i zabranama, koja je u hrvatsko zakonodavstvo izrijeком prenesena Zakonom o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona (NN 36/2022). Pobijano Rješenje s tom

je Direktivom u suprotnosti na tri razine - u pogledu njezina cilja, njezina režima uvjeta potvrde i razloga odbijanja, te načela razmjernosti.

- 3.6. U pogledu cilja Direktive, člankom 4. stavkom 1. propisano je da države članice osiguravaju da, ako postoji vjerojatnost nesolventnosti, dužnici imaju pristup okviru za preventivno restrukturiranje „*kojim im se omogućuje restrukturiranje s ciljem sprečavanja nesolventnosti i osiguravanja njihove održivosti (...), čime bi se zaštitila radna mjesta i očuvala poslovna djelatnost*“. U uvodnoj izjavi (2) Direktive taj je cilj dodatno razrađen u dijelu koji naglašava da se okvirima za preventivno restrukturiranje treba omogućiti restrukturiranje u ranoj fazi i izbjegavanje nesolventnosti, „*ograničavajući time nepotrebnu likvidaciju održivih poduzeća*“, uz sprečavanje gubitka radnih mjesta te uz maksimiziranje „*ukupne vrijednosti za vjerovnike u usporedbi s onim što bi dobili u slučaju likvidacije*“.

U kontekstu Direktive 'likvidacija' znači postupak koji dovodi do prestanka društva, a koji u hrvatskom zakonodavnom sustavu odgovara stečaju.

U konkretnom slučaju, financijske projekcije sadržane u samom Planu pokazuju održivost poslovanja dužnika (pozitivna EBITDA, EBIT i novčani tijek kroz cijelo projicirano razdoblje). Uskraćujući potvrdu Plana koji su vjerovnici prihvatili, i to zbog otklonjivih nedostataka u formulaciji, te prelazeći u stečaj, prvostupanjski sud ostvaruje upravo onu nepotrebnu likvidaciju održivog poduzeća koju Direktiva nastoji spriječiti, istodobno smanjujući vrijednost namirenja vjerovnika s Planom zajamčenih 15 % (uvećanih za uvjetni višak) na svega 3,22 mil. EUR, koliko iznosi procjena namirenja u stečaju.

- 3.7. Nadalje, u pogledu režima uvjeta potvrde, člankom 10. stavka 2. Direktive propisano je da države članice osiguravaju da su uvjeti pod kojima sud može potvrditi plan restrukturiranja „*jasno određeni*“ te da uključuju „*najmanje*“ taksativno naveden krug uvjeta - donošenje plana sukladno članku 9. Direktive, jednako postupanje prema vjerovnicima iste kategorije, obavješćivanje svih zahvaćenih strana, test najboljeg interesa vjerovnika te zaštitu novog financiranja. Među tim uvjetima nema uvjeta besprijekorne jasnoće ili unutarnje dotjeranosti formulacije dužnikove ponude vjerovnicima. Štoviše, test najboljeg interesa vjerovnika sud, prema članku 10. stavku 2. podstavku 2. Direktive, ispituje „*samo u slučaju osporavanja plana restrukturiranja na toj osnovi*“, dakle na prigovor nesuglasnog vjerovnika, a ne po službenoj dužnosti. U konkretnom slučaju sud nije uskaratio potvrdu iz razloga jer bi vjerovnik navodno osporavao plan. Naprotiv, vjerovnici su Plan prihvatili, a prvostupanjski sud pitanje formulacije otvorio je sam, po službenoj dužnosti.
- 3.8. Za istaknuti je da Direktiva u članku 10. stavku 3. predviđa samo jedan samostalan, diskrecijski razlog za odbijanje potvrde plana. Sud može odbiti potvrdu „*ako taj plan ne bi imao razumne izgleda za sprečavanje nesolventnosti dužnika ili osiguravanje održivosti poslovanja*“. Riječ je, dakle, o razlogu vezanom uz održivost, odnosno ekonomsku provedivost restrukturiranja. Prvostupanjski sud pobijanim Rješenjem potvrdu ne uskraćuje zbog neodrživosti Plana. Štoviše, sud održivost Plana nije doveo u pitanje. Sud potvrdu uskraćuje isključivo zbog formulacijskih primjedbi.

Time je prvostupanjski sud, kroz široko tumačenje pojma bitne povrede pravila o sadržaju iz članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a, praktično uveo razlog za odbijanje potvrde koji Direktiva ne poznaje, a zaobišao jedini materijalni razlog (neodrživost) koji Direktiva propisuje i koji u ovom predmetu nije ostvaren.

- 3.9. Konačno, u pogledu razmjernosti i učinkovitosti. Člankom 10. stavka 4. Direktive propisano je da se odluka o potvrdi donosi „*učinkovito s ciljem osiguravanja brzog postupanja u predmetu*“. Cilj Direktive stoga je djelotvoran i brz ishod restrukturiranja, što dodatno govori u prilog otklanjanju otklonjivog nedostatka u kratkom roku, a protiv odbacivanja prihvaćenog Plana i pokretanja posve novog, stečajnog postupka. Upravo je iznimka iz članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a (otklanjanje nedostatka u kratkom roku) domaći izraz načela razmjernosti - obveze suda da posegne za najblažom mjerom kojom se nedostatak može ukloniti. Uskrata potvrde uz istovremeni prelazak u stečaj, bez korištenja te iznimke, nerazmjern je zahvat koji izravno proturječi cilju Direktive.
- 3.10. Slijedom navedenog, dužnik ističe da je prvostupanjski sud bio dužan odredbu članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a tumačiti u skladu s Direktivom. Prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije, nacionalni sud koji primjenjuje nacionalno pravo obavezan je to pravo „*u najvećoj mogućoj mjeri (...) uskladiti s tekstom i svrhom direktive kako bi ostvario njome propisani rezultat*“ (Sud Europske unije, presuda od 13. studenoga 1990., Marleasing, C-106/89, ECLI:EU:C:1990:395, t. 8.; jednako i presuda od 10. travnja 1984., von Colson i Kamann, C-14/83, ECLI:EU:C:1984:153).

Usklađeno tumačenje nalaže da se, kada je nedostatak otklonjiv, prednost da njegovu otklanjanju i potvrdi prihvaćenog Plana, a ne stečaju održivog dužnika. Postupivši suprotno, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo i počinio bitnu povredu postupka.

- IV Dužnik ističe da je pobijano Rješenje nezakonito i zato što posljedica koju proizvodi ni u kojem slučaju nije razmjerna nedostacima na koje se poziva, te je prvostupanjski sud nastupio pretjerano formalistički.

- 4.1. Čak i kada bi sud smatrao da su pojedine odredbe Plana nedovoljno određene, posljedica uskraćivanja potvrde Plana i automatskog nastavka postupka kao stečajnog predstavlja krajnju i najtežu moguću mjeru. Takva posljedica očito nije razmjerna eventualnim nedostacima koje je bilo moguće otkloniti dodatnim pojašnjenjem ili preciziranjem pojedinih odredbi Plana.

Uskratom potvrde Plana, obustavom predstečajnog postupka i nastavkom postupka kao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečaja se ne postiže nikakvo „uređenje“ spornih odredbi, nego se u cijelosti dokida i sam Plan koji su vjerovnici prihvatili, a dužnika, unatoč dokazanoj održivosti poslovanja, izravno usmjerava u stečaj. Riječ je o najtežoj mogućoj posljedici, suprotnoj svrsi postupka.

Ta je posljedica nerazmjerna jer je na raspolaganju stajala blaža i posve dostatna mjera, određivanje kratkog roka za otklanjanje nedostatka sukladno članku 61. stavku 3. točki 2. SZ-a. Kada je jednako prikladan, a bitno blaži instrument dostupan, posezanje za

najtežom mjerom ne zadovoljava zahtjev nužnosti i razmjernosti. Ovaj zahtjev nije tek načelo domaćeg postupnog prava, nego proizlazi i iz prava na pošteno suđenje zajamčenog člankom 6. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: „Konvencija“).

- 4.2. Europski sud za ljudska prava ustalio je da vrlo strogo tumačenje postupnog pravila, koje sprječava ispitivanje osnovanosti zahtjeva, predstavlja „pretjerani formalizam“ protivan pravu na pristup sudu (Zubac protiv Hrvatske, br. 40160/12, presuda od 5. travnja 2018., st. 76.–79. i 97.). Za predstečajne postupke uputan je i predmet Merčep protiv Hrvatske (br. 47880/20, presuda od 11. veljače 2025.), u kojem je Europski sud utvrdio da odbačaj zahtjeva isključivo zbog jednog postupnog propusta predstavlja „pretjerani formalizam koji je narušio samu bit ... prava na pristup sudu“ propisanog čl. 6. st. 1. Konvencije. Pritom se ukazuje da je u predmetu Merčep protiv Hrvatske postupovni propust bio bio propuštanje prijave tražbine vjerovnika u predstečajnom postupku, koja povlači znatno teže posljedice.

Stoga se ista logika izravno odnosi na ovaj predmet. Odbijanje potvrde Plana koji su vjerovnici prihvatili, i to zbog otklonjivih nedostataka u formulaciji pojedinih odredbi, uz istovremeno usmjeravanje dužnika u stečaj, jednako je strogo i formalističko postupanje jer ono uskraćuje meritorno ostvarenje prava vjerovnika na namirenje i dužnika na uređenje odnosa.

Konvencija je, kao potvrđeni i objavljeni međunarodni ugovor, dio unutarnjega pravnog poretka Republike Hrvatske i po pravnoj snazi iznad zakona, zbog čega je prvostupanjski sud dužan odredbe članaka 27., 61. i 64. SZ-a tumačiti i primjenjivati u skladu s njom, kako je tumači Europski sud za ljudska prava. Takvo tumačenje nalaže da se, kada je nedostatak otklonjiv, izbjegne najteža posljedica i omogući otklanjanje nedostatka. Postupivši suprotno, prvostupanjski sud povrijedio je i pravo dužnika i vjerovnika na pošteno suđenje iz članka 6. stavka 1. Konvencije.

- V/ Međutim, neovisno o prethodno navedenom, Dužnik je stava da Plan nije sadržavao nedosljednosti kako zaključuje prvostupanjski sud, a zbog razloga koje objašnjava u nastavku.

Cjelokupno obrazloženje Rješenja počiva na jednom pogrešnom polazištu - na tezi da otpis dijela tražbina preko 15 % ima bezuvjetan, konačan i nepovratan konstitutivni učinak već danom pravomoćnosti, zbog čega bi dodatna (uvjetna) činidba, kojom se predviđa moguća isplata i preko 15 %, bila logički proturječna i pravno nemoguća. Takav stav suda je neosnovan.

- 5.1. Plan restrukturiranja se, kao i svaki pravni akt kojim se uređuju obvezni odnosi, mora tumačiti kao cjelina, a ne izdvajanjem jedne rečenice iz konteksta. Člankom 319. stavkom 2. Zakona o obveznim odnosima propisano je da se pri tumačenju spornih odredbi ne treba držati doslovnog značenja pojedinih izričaja, već treba istraživati zajedničku namjeru stranaka. Odredbom članka 320. stavka 1. ZOO-a nadalje je propisano da se eventualno nejasne odredbe akta koji je pripremila jedna strana tumače u korist druge strane, ovdje, dakle, u korist vjerovnika.

Čitan kao cjelina, Plan uspostavlja jedinstvenu shemu namirenja: (i) bezuvjetni minimum od 15 % utvrđene tražbine, namiriv iz redovnog poslovanja, te (ii) dodatnu činidbu - isplatu 80 % iznosa naplaćenog od MORH-a razmjerno tražbinama, uz izričito ograničenje da ukupno namirenje pojedinog vjerovnika ne može prijeći iznos njegove utvrđene tražbine (točka 9., stavak 5. Plana, str. 58.). Upravo to ograničenje pokazuje da je namjera Plana namirenje istih tražbina do najviše 100 %, a ne stvaranje nekih novih, nepostojećih tražbina. Dodatna činidba stoga nije proturječe osnovnoj, nego njezina dopuna u korist vjerovnika.

- 5.2.** Konkretno, dodatna činidba predstavlja valjanu obvezu preuzetu pod odgovnim uvjetom u smislu članka 297. ZOO-a, uvjetom naplate potraživanja od MORH-a u roku od pet godina. Niti Stečajni zakon niti Zakon o obveznim odnosima ne zabranjuju da se smanjenje duga kombinira s dobrovoljno preuzetom uvjetnom obvezom dodatnog plaćanja. Dapače, odredbom članka 297. stavka 4. ZOO-a propisana je i zaštita vjerovnika na način da se uzima da je uvjet ispunjen ako njegovo ispunjenje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, spriječi strana na čiji je teret određen.
- 5.3.** Za istaknuti je i da otpust učinjen planom restrukturiranja po samom zakonu nije apsolutan ni nepovratan, kako to pogrešno drži prvostupajski sud. Naime, člankom 62. stavkom 4. SZ-a propisano je da se na potvrđeni plan restrukturiranja na odgovarajući način primjenjuju odredbe glave VII. SZ-a o učincima potvrđenoga stečajnog plana. Iz tih odredaba proizlazi da, ako se prije potpunog ispunjenja plana nad imovinom dužnika otvori stečajni postupak, odgoda i otpust učinjeni planom prestaju vrijediti u odnosu na sve predstečajne vjerovnike, koji tada svoje tražbine mogu ostvarivati u punom iznosu.

Dakle, otpis po Planu djeluje pod zakonskim raskidnim uvjetom (uredno ispunjenje Plana), a ne kao trajni i neopozivi otpust duga u smislu članka 203. ZOO-a, kako to pogrešno tumači prvostupajski sud. Ako, dakle, sam zakon dopušta da cjelokupni otpušteni dio tražbine „oživi” u slučaju neispunjenja Plana, tada nikako nije pravno nemoguće, a kamoli proturječno, da Plan dobrovoljno predvidi i dodatni, za vjerovnike povoljniji put namirenja preko 15 %. Zaključak suda o „logičkoj nemogućnosti” dodatne činidbe stoga je u izravnoj suprotnosti sa zakonskim uređenjem učinaka plana, čime je materijalno pravo pogrešno primijenjeno.

- VI/** Prvostupajski sud je pogrešno utvrdio sadržaj Plana i u dijelu koji se odnosi na namirenje vjerovnika osporenih tražbina, pronašavši proturječe ondje gdje ga nema.
- 6.1.** U točki 14.1. obrazloženja sud izražava bojazan da bi dužnik, protekom počeka od 18 mjeseci, mogao doći u obvezu namirivati tražbinu koja još uopće nije utvrđena, a u točki 14.2. dva odlomka Plana ocjenjuje međusobno proturječnima. Takvo tumačenje ne odgovara sadržaju Plana.
- 6.2.** Plan izrijekom određuje da obveza namirenja osporene tražbine nastaje danom pravomoćnosti odluke kojom se utvrdi postojanje te tražbine (dan utvrđenja), te da prva rata dospijeva zadnjega dana prvoga kalendarskog mjeseca koji slijedi nakon mjeseca u kojem je nastupio kasniji od dva događaja; istek počeka ili dan utvrđenja.

Upravo ta odredba otklanja bojazan koju sud iznosi u točki 14.1. budući da dospijeće ovisi o kasnijem od dvaju događaja, prva rata ne može dospjeti prije nego što tražbina bude utvrđena. Plaćanje neutvrđene tražbine time je pojmovno isključeno.

Dakle, dva odlomka koja sud drži proturječnima zapravo se nadopunjuju na način da prvi uspostavlja opći mehanizam (15 %, 180 rata, poček), a drugi ga za osporene tražbine precizira vezujući dospijeće uz kasniji od dvaju događaja. Tumačena zajedno, sukladno članku 319. ZOO-a, ta su pravila jasna i dosljedna.

Riječ je, dakle, najviše o pitanju tumačenja, a ne o bitnoj povredi pravila o sadržaju Plana, a i eventualna bi se nejasnoća, sukladno prvom žalbenom razlogu, mogla otkloniti u kratkom roku iz članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a.

- VII/** Konačno, dužnik ističe da je prvostupanjski sud primijenio pogrešan i prestrog standard u pogledu ovršnosti Plana (čl. 62. st. 4. i čl. 343. SZ), zahtijevajući svojstva koja nijedan plan s uvjetnim činidbama ne bi mogao zadovoljiti.

Člankom 29. Ovršnog zakona propisano je da je ovršna isprava podobna za ovrhu ako su u njoj naznačeni vjerovnik i dužnik te predmet, vrsta, opseg i vrijeme ispunjenja obveze. Obveza dužnika mora biti određena ili odrediva. U ponudi vjerovnicima u točki 9. Plana uz dodatnu činidbu jasno su određeni svi elementi koje članak 29. OZ zahtijeva za podobnost isprave za ovrhu, a svi elementi su određeni ili se mogu odrediti.

- 7.1.** Prvostupanjski sud problematizira da bi u slučaju spora o tome je li dužnik naplatio potraživanje od MORH-a vjerovnici morali voditi parnicu, zbog čega Plan navodno nema svojstva ovršne isprave. Međutim, svaka uvjetna ili buduća obveza po svojoj naravi ovisi o nastupu buduće činjenice. Kada bi standard bio da nijedna buduća činjenica nikada ne smije podlijetati utvrđivanju, tada nijedna uvjetna činidba ni u jednom planu restrukturiranja ne bi bila dopuštena, čemu u SZ-u nema uporišta.
- 7.2.** Za istaknuti je i da Plan sadržava mehanizam ovršnosti: dužnik se obvezao nastup uvjeta (činjenicu i visinu naplate) u roku od 8 dana dokazati vjerovnicima javno ovjerenom privatnom ispravom, i to na način koji vjerovnicima omogućuje određivanje ovrhe sukladno članku 33. Ovršnog zakona bez provođenja dokaznog postupka (točka 9., stavak 7. Plana).

Uostalom, i redovna ovršna isprava, uključujući pravomoćnu presudu, može biti predmet prigovora ili protivljenja u ovršnom postupku; zahtjev da mogućnost spora bude posve isključena stoga je neispunljiv i pravno neutemeljen.

Eventualna potreba za utvrđivanjem pojedinih činjenica tijekom izvršenja Plana sama po sebi ne znači da Plan nije podoban za potvrdu niti znači da nije moguće odrediti opseg obveza dužnika.

- VIII/** Dužnik zaključno ukazuje i na svrhu postupka i na ekonomsku posljedicu pobijanog Rješenja. U slučaju stečaja, prema samom Planu (Tablica 15. i 16.), imovina se svodi na svega 3,22 mil. EUR, uz negativni kapital, što za vjerovnike znači gubitak gotovo

cjelokupne tražbine. Nasuprot tome, Plan koji su vjerovnici prihvatili jamči fiksno namirenje od 15 % uz uvjetni višak iz naplate od MORH-a. Uskraćujući potvrdu prihvaćenog Plana zbog otklonjivih formulacijskih nedostataka i prelazeći u stečaj, prvostupanjski sud izravno šteti upravo onim vjerovnicima čiju zaštitu propisi štite.

Pobijano rješenje ne štiti interese vjerovnika nego ih objektivno dovodi u lošiji položaj jer umjesto provedbe Plana koji su sami prihvatili otvara put stečajnom postupku u kojem će stupanj njihova namirenja biti znatno manji.

- IX/** Slijedom svega naprijed navedenog, dužnik predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske uvaži ovu žalbu te pobijano Rješenje ukine u cijelosti i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

Dužnik
Po punomoćniku: